

ἀκοκκίνιστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ.(Τραπ.) ἀκοκκίνιος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κοκκινιστός <κοκκινίζω.

1) Ὁ μὴ βαφεὶς μὲ κόκκινον χρῶμα, ὁ μὴ κοκκινισθεὶς: Ἀκοκκίνιστα ῥβγὰ Τραπ. 2) Ὁ μὴ γενόμενος ἐρυθρός, ὁ μὴ ἐρυθρίασας Πόντ.(Τραπ.): Ὁ πρόσωπος αὐτ' ἀκοκκίνιστον ἐπέμ'νεν (ἔμεινε).

ἀκόκκιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκότθιγος Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κοκκιστός <κοκκίζω.

Ἐπὶ σίτου, ὀρύξης κττ. ἀκαθάριστος ἀπὸ τῶν σκυβάλων καὶ τῶν ἄλλων ἀπορριμμάτων: Ἀκότθιγο ἐν τὸ σ'τάρ'. Συνών. ἀξεδαλύτος.

ἀκοκκολόγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκοκκολόιστος Πελοπν. (Κορινθ. Τρίπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κοκκολογητός <κοκκολογῶ, παρ' ὃ καὶ κοκκολογίζω.

Ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἐξ ἧς δὲν περισυνελέχθησαν αἱ μετὰ τὸν τρυγητὸν καταλειφθεῖσαι σταφυλαὶ ἢ ἐπιφυλλίδες ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἀμπέλι ἔμεινε ἀκοκκολόιστο, δὲ μάζεψαν οἱ κοκκολοῖστρες τὰ κουδούνια Τρίπ.

ἀκολάκευτα ἐπίρρ. Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκολάκευτος.

Χωρὶς κολακείας.

ἀκολάκευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουλάκευτος Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκολάκευτος.

Ὁ μὴ διὰ θωπειῶν φιλοφρονηθεὶς, ὁ μὴ θωπευθεὶς. Καὶ παρ' Ἡσυχ. «ἀθώπευτον ἀκολάκευτον».

ἀκόλαστος ἐπίθ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κρήτ. Πόντ. (Οἶν.) κ. ἄ. ἀκόλαστους Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκόλαστος = ὁ μὴ τιμωρηθεὶς.

1) Ὁ μὴ κολασμένος, δίκαιος, ἀγαθὸς Πόντ. (Οἶν.) β) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐκολάσθη, δὲν ἔπραξεν ἢ δὲν εἴπε τι κολάσιμον θρησκευτικῶς, οἷον κατάραν, ὕβριν κττ., ὁ μὴ ἀμαρτήσας ἐνθ' ἄν.: Δὲν εἶν' ἀνένας ἀκόλαστους ἵς ἱουῖτον τὸν κόσμον Χουλιαρ. 2) Ὁ μὴ ἀτακτῶν, ὁ φρόνιμος Ἡπ.: Κοίταξε 'κεῖ τί ἀκόλαστο παιδί ποῦ 'ναι! Ἡπ.

ἀκολάτιστος ἐπίθ. Εὐβ.(Κονίστρ.) Κρήτ. ἀκουλάτιστους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀκολάτιστος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κολατιστός <κολατίζω. Ὁ τύπ. ἀκολάτιστος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀκολάτιστος.

1) Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐκολάτισε, δὲν ἔκαμε τὸ κολατιό του, δὲν ἔλαβε τὸ κατὰ τὴν πρῶιαν σύνθηθες εἰς τοὺς ἀγρότας γεῦμα ἐνθ' ἄν.: Εἴμαι ἀκολάτιστος ἀκόμα Κονίστρ. 2) Παθ. ἐπὶ ἐδεσμάτων, ὁ μὴ χρησιμοποιηθεὶς ὡς πρῶινόν γεῦμα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τ'ν ἔχουμι ἀκουλάτιστ' τὴν πέριδικα.

ἀκολιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεκολιάρης Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκολος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης. Περί τοῦ τύπ. ἀνεκολιάρης πβ. ἀ-στερητ. 1 δ.

Ρακενδύτης (δηλ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ ἔνδυμα εἶναι κατερρακωμένον κατὰ τοὺς γλουτοὺς) Πβ. ἀγκῶνας 2.

ἀκολλάριστος ἐπίθ. κοιν. ἀκολλάρητος Θράκ.(Σαρ-εκκλ.) Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κολλαριστός <κολλαρίζω.

1) Ὁ μὴ βραχεὶς μὲ κόλλαν καὶ οὕτω ἀποτελεσθεὶς, ὁ μὴ κολλαρισθεὶς, ἐπὶ ἐσωρροῦχων καὶ ἐν γένει ὕφασμάτων ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ μὴ διὰ κόλλας καθαρισθεὶς Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

ἀκολλήγιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουλλήγ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κολλήγιστος <κολλήγίζω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ συνάψας συμφωνίαν συνεργασίας, ὁ μὴ συνεταρισθεὶς, συνήθως ἐπὶ γεωργοῦ ἔχοντος ἓνα ἀροτῆρα βοῦν καὶ κατ' ἀνάγκην συνεταυριζομένου μετ' ἄλλου: Ἀκουλλήγ'γους εἴμι ἀκόμα. Συνών. ἀσυντρώφιστος.

ἀκόλλητος ἐπίθ. κοιν. ἀκόλλ'τους βόρ. ιδιῶμ. ἀκόλλιστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκόλλητος.

1) Ὁ μὴ συγκολληθεὶς διὰ κολλητικῆς τινος ὕλης, ὁ μὴ κολληθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀφῆσε τὸν τενεκὲ ἀκόλλητο (διερρωγότα) κοιν. Τοῦ χαρτί' τὰ καπάκια ἀκόλλιστα εἶναι ἀκόμαν Τραπ. 2) Ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τῶν βαπτιζομένων νηπίων, ὁ μὴ προσαφθεὶς, ὁ μὴ δοθεὶς Πόντ. (Τραπ.): Ἀκόλλιστον ἐν' ἀκόμαν τοῦ παιδί' τ' ὄνομαν.

ἀκολλύβιαστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κολλύβιαστος <κολλύβιζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν κόλλυβα, ὁ μὴ τυχὼν ἐπιμνημοσύνου τελετῆς μετὰ τὴν ταφήν: Αὐτὸν δὲ δὸ γολλύβιασε ἀκόμη, ἔμεινε ἀκολλύβιαστος.

ἀκολοκουρισμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουλουκουρισμένους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ κολοκουρισμένος μετοχ. τοῦ ρ. κολοκουρίζω σχηματισθὲν κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀκολοκούριστος.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐκάρησαν τὰ ὀπίσθια ἄκρα καὶ ἡ κοιλία, ἐπὶ προβάτου: Ἀσμ.

Ἀνάρμυγα κὶ ἀκούριφτα κὶ ἀκουλουκουρισμένα.

ἀκολοκούριστος ἐπίθ. Ἡπ. ἀκουλουκού'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κολοκουριστός <κολοκουρίζω.

Ὁ μὴ κολοκουρισθεὶς, ὁ μὴ κεκαρμένος εἰς τὴν κοιλίαν καὶ τὰ ὀπίσθια ἄκρα, ἐπὶ προβάτου ἐνθ' ἄν.: Τ' ἄφ'κα ἀκουλουκού'γα τὰ πρόβατά μ' Αἰτωλ.

